

Marian Cezary Abramowicz (1934-1997)

Pisarz, poeta, autor wielu książek, człowiek o wielkim sercu. Studiował psychologię i filozofię. W sierpniu 1965 r. debiutuje na łamach „Tygodnika Kulturalnego” wierszem „Płaczące wierzby”. Po długotrwałej chorobie powrócił w rodzinne strony i zamieszkał w osadzie leśnej Biała Królikowska, gdzie przebywał aż do śmierci. Publikował m.in. na łamach „Współczesności”, „Twórczości”, „Nurtu”. Pierwszy tomik poetycki „Urzeczenie” wydał w 1970 r. w oficynie Ossolineum. Pierwsza powieść „Kochanek białej gołębiczy” ukazała się w 1973 r. w Wydawnictwie Lubelskim. Kolejne tomiki wierszy to: „Twarze na piasku” (1978), „Sennik niedzielny” (1984), „W kandyku ziemi” (1991), „Dni darowane” (1991), „Uroki i zadziwienia” (1994) – te trzy zbiory zostały wydane w „Białej Serii Biblioteki Poetyckiej” ZLP w Poznaniu, natomiast ostatnie dwa tomiki „Confiteor” (1994) i „Listy nie wysłane” (1996) wydało Wydawnictwo Fundacji Literackiej w Poznaniu. Kolejna powieść „Maria Magdalena” (1995) ukazała się w Wydawnictwie Pallottinum w Poznaniu. Była to zapowiedź trylogii na tematy biblijne. Nieubłagana śmierć 5 marca 1997 r. przerwała to dzieło.

Był członkiem Związku Literatów Polskich, członkiem Kolegium „Nagrody Literackiej im. W. Reymonta” przy ZLP w Poznaniu oraz konsultantem literackim Wydawnictwa Fundacji Literackiej w Poznaniu.

Jan Majewski